

Enslev selv var nærved at være den eneste forhaabningsfulde. Han havde i sit lange politiske Krigerliv mere end een Gang besejret Folkestemningen i en tilsyneladende haabløs Situation, og han havde ikke mistet Tilliden til sit Ords Magt. Han havde tværtimod ikke i mange Aar følt sig saa oplagt. Raseriet i den Modstand, han vakte, var ham et Vidnesbyrd om, at hans Hug endnu skar gennem Dødkødet, og han nød igen at høre Luftens omkring ham fyldes med Krigens Larm. Den bortjog desuden alle Gravens Spøgelser.

I Virkeligheden havde han aldrig følt sig friere og lykkeligere end nu, da han paany var bleven ene mod de mange. Han, som havde Ord for at være den af alle danske Statsmænd, der havde holdt de fleste Taler, havde i en vis Forstand været den tavseste i Landet. Han syntes selv, at han havde været stum i tredive Aar. Som Ordfører for et Parti, der talte tre Fjerdedele af Landets Vælgere, havde han maattet fortie eller tilhyle, hvad han inderst inde følte, og være en Mand af alles Mening. Men nu havde han faaet sit eget Mæle tilbage, og skulde han ikke selv opleve at se Resultatet af sin sidste Kamp, saa naaede han dog inden sin Død at befri sin Sjæl! —

I den begyndende Mørkning, efter en Arbejdsdag, der var begyndt Klokken otte om Morgen, sad han ved sit Skrivebord, da han pludselig lagde Pennen og lænede sig tilbage i Armstolen, overvældet af Træthed. Et Øjeblik efter sov han.

Ved Vinduet sad Frk. Evaldsen, der i denne Tid helt